

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 13. jan. 2019

Kirkedag: 1.s.e.H3K/A

Tekst: Sl 84; Rom 12,1-5; Luk 2,41-52

Salmer:

SK: 331 * 411 * 308 * 139 * 125,9 * 323,3+7

LL: 331 * 411 * 139 * 125,9 * 323,3+7

Der er i denne tid og i de næste par måneder mange, der tager på skiferie. For at stå på ski, så bør der være nogle forudsætninger, der er opfyldt. Der bør være sne. Man kan ikke stå på ski, hvis ikke der er sne. Jo, det kan man godt; men i så fald bliver man også stående, hvilket jo ikke er meningen. Og nu sidder en eller anden garanteret og tænker: Har han aldrig hørt om rulleski? Jo, det har jeg. Men jeg har endnu aldrig hørt om nogle, der tager på rulleskiferie. Så når man tager på skiferie, så skal der være sne. Jeg har aldrig selv stået på ski, men jeg har set i TV, at det er sådan, det er. Altså: skal man stå på ski, så bør/skal der være sne. Det er nødvendigt med sne. Sneen er en uomgængelig forudsætning for muligheden skitur.

'Bør', 'skal', 'nødvendigt' udtrykker altså en absolut forudsætning for et resultat, en konsekvens. Det gør det også, hvis vi bevæger os over i noget lidt mere alvorligt om livet end en skitur.

Hvis ens ægtefælle/kæreste, eller hvad man nu kalder sin partner, siger: Det er nødvendigt/vi bør/vi skal have en snak om os to. Så kan det have fatale konsekvenser for parforholdet. Men det kan det også have ikke at tage snakken. Og en sådan snak stikker som regel dybere end blot en snak om, hvem der skal lette sig fra sofaen og hente kaffen. En sådan nødvendig

snak udspringer af et eller andet, der går helt ind i sjælen på én og kan have betydning for hele ens væren og virke.

Alt dette her blot for at sætte fokus på 'bør' og 'skal' som udtryk for noget afgørende nødvendigt, noget, der ligger eksistentielt på sinde, nødvendige forudsætninger for bestemte konsekvenser og resultater.

Og hele det perspektiv skal vi have med os, når vi læser dagens evangelium og hører Jesus sige til sine forældre, da de finder ham i templet: "Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg *bør* være hos min far?"

Jeg har i en prædiken i julehøjtiden været inde på, at barndomsfortællingerne i Lukasevangeliet af mange, og især nogle præster og teologer, bliver betragtet som myter og legendestof. Har man den teologi, så har man meget ofte også den teologi, at Jesus først bliver kaldet og klar over sin opgave i forbindelse med sin dåb ved Johannes Døber som 30-årig, og Ånden daler ned over ham som en due og stemmen lyder fra Himlen: "Dette er min elskede søn. Hør ham!" Men Jesu ord til Maria og Josef den dag i templet, vidner jo netop om Jesu tidlige selvbevidsthed. Han er nu tolv år; har rendt rundt i hjemmet i Nazareth, sikkert ud og ind af fader Josefs tømmerværksted, og alligevel siger han til sine forældre: "Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg *bør* være hos min far?" Jeg køber ikke den med, at barndomsfortællingerne ikke har noget at sige os om Jesus, og vel at mærke noget at sige os om Jesus som Guds søn, undfanget ved Helligånden og født af jomfru Maria.

"...jeg *bør* være hos min far." Jesus kunne også have sagt: Det er nødvendigt, at jeg er hos min far. Jesus udtrykker her, at for at noget kan opfyldes, for at konsekvenser kan ske, så er der

nogle forudsætninger, vi ikke kan komme uden om, og det er, at jeg er hos min far. Jesus udtrykker her, at det har eksistentiel betydning, at han er hos sin far. Jesus giver her udtryk for, at det har betydning for ham helt ind i hans sjæl og sind og for hans væren og virke, at han er hos sin far.

Det ord, der i Lukasevangeliet på originalsproget græsk er brugt og oversat med 'bør' i denne sammenhæng, dukker op nogle andre steder i evangeliet.

Da Jesus er blevet voksen og har begyndt sin gerning, da siger han en dag: "Jeg skal også forkynde evangeliet om Guds rige i de andre byer..." Ved brugen af lige netop det ord for 'skal', som han bruger, siger han: Det er nødvendigt, at jeg forkynder evangeliet om Guds rige også i andre byer. 'Nødvendigt' som en uomgængelig forudsætning for bestemte konsekvenser eller for at noget andet kan ske. Men det er også udtryk for, at det ligger ham eksistentielt på sinde, at evangeliet bliver forkyndt. Det er en nødvendighed, der også udspringer af hans eget hjerte, sind og vilje.

Og det samme er på spil, da han træder hen til træet, Zakæus er kravlet op i, og siger til ham: "Zakæus, skynd dig at komme ned! I dag skal jeg være gæst i dit hus." Jesus har en dyb, dyb trang til at tage ind hos Zakæus, og hvis ikke Jesus tager ind hos Zakæus, så kommer frelsen ikke til Zakæus' hus. Det ligger Jesus på sinde, på sinde eksistentielt for Zakæus, at tage ind i hans hus.

Den samme tanke ligger bag tre steder, hvor Jesus bruger det samme ord om Menneskesønnens lidelse, død og opstandelse. Det var nødvendigt! Det var eksistentielt nødvendigt for konsekvenserne for os, at Betlehemsbarnet er manden fra Nazareth, der hang på korset og stod op af graven. Derved var

han hos sin far, eller som det også kan betyde: i det, der var sin fars. Derved var han i det, som lå Gud Herren på sinde som en nødvendig forudsætning for, at menneskenes børn og voksne, kan være hos deres far.

Derved opfyldes det, som kommer frem i det sidste sted, hvor disse nødvendigheder kommer frem, nemlig i Lukasevangeliets sidste kapitel, hvor Jesus, den opstandne, siger til sine disciple: ”Alt det må opfyldes, som står skrevet om mig i Moseloven, hos profeterne og i salmerne.” Jesus mener, at det er nødvendigt, at hvad der står skrevet om ham, bliver opfyldt. Ikke opfyldt for opfyldelsens skyld, men opfyldt for vores skyld.

Opfyldt for vores *skyld*. Opfyldt som retfærdiggørelsen af vores skyldighed i ikke at se det nødvendige for os i at være hos vor far og gøre hans vilje. Opfyldt for *vores* skyld. Opfyldt af hensyn til os.

I julehøjtiden nævnte jeg et par gange, at julen handler om os. Selvfølgelig handler julen om Jesus. Men det handler om Jesus derved, at vi ligger Gud på sinde. Og i dette er Jesus en nødvendig forudsætning for de af Gud villede konsekvenser, at vi frelses til hans nådes- og barmhjertighedsrige. Og alt, hvad der er skrevet hos Moses, hos profeterne og i salmerne om Jesus, er forudsætningen for vores frelse. Derfor handler skrifterne, altså Bibelen også om os. Forstået på den måde, at vores frelse, fællesskabet med os, ligger Gud på sinde som en nødvendighed. Derfor gør Han også det nødvendige, den nødvendige forudsætning herfor.

Meget kort kommer det til udtryk i Jesu egne ord: ”Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Jesus

kom for at være vor Frelser, fordi Gud vil, at vi tager mod Hans frelse, fordi Han elsker. Elsker os. Vi må som kristne mennesker sætte vor tro og tillid til Gud Herren, der ikke først ser efter vores tro eller moralske kvaliteter. Nej, det, der dybest set og først driver Gud i forhold til os, er en dyb trang og længsel efter, at vi ser nødvendigheden i Hans kærlighed og nærvær.

Da Jesus var på jord, da viste han os i sin væren og virke, hvad der tjener os bedst. Og gang på gang viste han os vigtigheden af det, som han helt konkret giver udtryk for over for sine forældre, nemlig, at det er nødvendigt, at han er hos sin far.

Må vi nå til samme erkendelse, at det er nødvendigt, at vi er hos vor himmelske far. Det er en nødvendig forudsætning for at nyde godt af Hans nåde, barmhjertighed og kærlighed.

Jesus fulgte med Maria og Josef tilbage til Nazareth, og var samtidig i sin fars/hos sin far. Må vi også erkende nødvendigheden af at være hos Gud, og i den erkendelse gå ud i vores Nazareth og gå frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker, eller rettere vokse i tro, håb og kærlighed i livet med os selv, hinanden og Gud. Da *er* vi hos vor far, i vor fars. Da er vi hos Ham, for hvem det ligger dybt, dybt på sinde at række os sin frelse i Jesus. Skulle det ikke være eksistentielt nødvendigt for os, at være hos vores far, når det er det for Jesus? Som mennesket Jesus af Nazareth er han hos sin far, og hos Ham er han Jesus Kristus, Den Salvende. Når vi er hos Jesus, da er vi hos vor far som Hans elskede børn. Derfor er det for os nødvendigt med Jesus, og vi ligger Jesus dybt på sinde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.